

בס"ד עש"ק פרשת ויקרא
ו' אדר ב' תשע"א - שנה ה' - גליון 234

מוצ"ש	זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש	הדלקת נרות
18:21	17:14	
18:20	17:08	
18:22	17:24	
18:22	17:23	

חברון
ירושלים
תל אביב
באר שבע

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא
בעיה"ק חברון תובב"א

מאורות הפרשה

"דִּבֶּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶבֶן לִיקָוֶה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת

קֶרֶבְיָנְכֶם" [ויקרא א ב] והנה זה מכבר ידועה מחלוקת הרמב"ם והרמב"ן בעניין הקרבנות ושורשם, שהרמב"ם תלה זאת בשינוי ההנהגה, "וציונו לעשותן לו יתברך, וציונו לבנות היכל לו "ועשו לי מקדש", ושיהיה המזבח לשמו "מזבח אדמה תעשה לי", ושיהיה הקרבן לו "אדם כי יקריב מכם קרבן לד" ושישתחוו לו ושיקטירו לפניו, והזהיר מעשות דבר מאלו הענינים והמעשים לזולתו "זובח לאלהים יחרם" "כי לא תשחווה לאל אחר", והגיע התחבולה בזאת העורמה האלוהית שנמחה זכר עבודה זרה והתקיימה הפנה הגדולה והאמיתית באומתינו והוא מציאות ד' ואחדותו ולא יברחו הנפשות וישתוממו בבטל העבודות אשר הורגלו ולא נודעו עבודות זולתם..... " [מורה נבוכים ח"ג פרק ל"ב], והרמב"ן כתב "ויותר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדיבור ובמעשה, ציווה ה' כי כאשר יחטא ויביא קרבן יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה ויתוודה בפיו כנגד הדיבור וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעיים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו וזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלקיו בגופו ובנפשו וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לולי חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכופר הקרבן הזה שיהא 'דמו תחת דמו' 'נפש תחת נפש' וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי הגבריו והמנות להחיות בהם מורי התורה שיתפללו עליו" [ויקרא א ט'] [עכ"ל].

ובהתבונן העמק מחשבה נראה לומר כי אין כאן מחלוקת כלל ועיקר. ויש להבין כי מה שאמר הרמב"ם הוא הנוגע בעבודת המידות שהרי גם לדעת הרמב"ם אין להעלות קרבן מגועל על שולחן גבוה [כהרמב"ן] אלא שמה שכיוון הרמב"ם הוא לנאמר בתלמוד "כאילו עובד ע"ז" [ועיין פסחים ק"ח, סנהדרין צ"ב. שבת ק"ה, ועוד] היינו שיש ויביא קרבן אל מזבח ה' אך את רצונו האישי, האנוכי לא זבח, כנאמר "לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ" [ויקרא כב כ"ט] היינו שאת הרצון הגשמי יש לזבוח טרם העלאת קרבן על מזבח ה'. והוא שהתרעמו הנביאים "לְמָה לִי רֵב זִבְחֵיכֶם" [ישעיהו א] ורצון ה' "רְחֲצוּ הַזְּכוֹת הַסִּירוּ רֵעַ מִעַלְלֵיכֶם מִנְּגֵד עֵינֵי חֲדָלוּ הָרַע" [שם] וכן מצינו "וַיֹּאמֶר הַחֶפֶץ לֵה' בְּעֵלּוֹת וּזְבָחִים פְּשָׁמֶעַ בְּקוֹל ה' הִנֵּה שָׁמַעַ מִזְבַּח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֶלֶב אֵילִים" [שמואל א טו] וכדברי נעים זמירות ישראל "זָבַח וּמִנְחָה לֹא חִפְצָתָ אֲזַנִּים כְּרִיתָ לִי עוֹלָה וְחִטָּאָה לֹא שְׁאֵלָתָ" [תהלים מ ועוד מקומות] אשר על כן הנה דעת הרמב"ם הייתה לשינוי במידות התנהגותו של האדם ושבירת מידותיו השליליות, והוא נכון גם לדעת הרמב"ן [ראה אגרת הרמב"ן]. ומה שכתב הרמב"ן שהוא בעבור הסרת המחיצה שכנה האדם במחשבה דיבור ומעשה אשר חטא כנגד רצון ה', שאת הרצון לחטוא יש להקריב וזבוח טרם הקרבת הקרבן ע"י מחשבה דיבור ומעשה זה כנגד זה, ובאו דברי ראשונים משלימים זה את זה בס"ד.

ויש לומר, שהנה בהקרבת הקרבן באים לידי תיקון כל היסודות שבהם נברא העולם, דומם במלח, צומח במנחה, חי בבהמה, והמדבר הוא הכהן המקריב, או יש אומרים המקריב את קרבנו. יה"ר שיזכנו הקב"ה לזבוח את יצרנו לעבודתו יתברך כנאמר "לא יהיה בך אל זר ולא תשתחווה לאל נכר, איזהו אל זר שיש בגופו של אדם - הוי אומר זה יצר הרע" [שבת דף קה ב] עד כי יבוא שילה ונעשה את קרבנות חובותינו כרצונו יתברך בב"א.

מאורות רבותינו מקומרנא

"אָדעם פֿי-יקריב מױס קרױבן, לױ מן הַבְּהֵמָה, מן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, תִּקְרִיבוּ, אֶת קֶרְבְּנֵיכֶם" (ויקרא א'-ב)

יש לבאר עניין מצוות הקרבנות ומהותם בעבודת ה' וברשות שנתנה תורה לישראל להיותם מקריבים בעלי חיים הראויים לכך על המזבח. ואמר שזקנו המהרי"א כתב באריכות רבה שהרי ידוע כי שם הוי"ה וקוץ של אות יו"ד הם חמישה פרצופים. והנה כנגדם ברא הקב"ה דומם צומח חי מדבר נשמה. והנה מכל אלו הד' מינים יש ברורים ותיקונים לעלות. וכל אלו הדברים היו נתקנים ע"י הקרבן. בסוד מלח ונסכי יין ושמן, שהם דומם צומח ובעל חי. והוי"ו שאדם מתוודה על הקרבן נגד מדבר, וכוונת הכהן בסוד נשמת הפנימיות. ובמעשה הקרבן מכניעים את רוח הטמאה ומבררים ניצוצות מבחינת נפש הבהמיות [קליפת נגה] ובכוונת הכהן קושר ומייחד ומעלה רוח הקדושה, בסוד "קרבן להוי"ה, כנאמר "אדם כי יקריב מכם" – מכם דווקא בבחינות פנימיות נשמות ישראל. וכשהאדם חוטא ומקריב קרבן נפש בהמית של בעל החיים, שהיא שגרמה לו לחטוא, יורדת אש מגבוה, ושורפת את העכירות, ושורש נפש הבהמית של האדם נמשך לו זכות ונקיות ומתכפר לאדם. ולהיות כי גם נפש הדומם והצומח הם יותר עכורים כי גם הם גורמים ומסייעים לחטוא, גם הם קרבים על המזבח לכפר על האדם ולנקותו מכל מידות רעות, ולהחזיר הכל לטוב, לעבוד את השי"ת בכל הכוחות והמידות הרעות גם כן, ואז יתברכו כולם ממקור הברכות. [מרבינו שלום מקומרנא]

מאורות הסיפור החסידי

נס עלילת הדם ביום הפורים - ב

תקציר: כומר הכפר קינא בר' יצחק ה"מכניס אורחים". בערב פורים פגש הכומר אלמנה שביקשה ממנו שיבוא לומר וידוי עם בנה המפרפר בין חיים למוות. הכומר אמר לה שהיא תתפלל בבית התיפלה. הלך ואמר למשרתו שישים את הגופה בשק ויזרקוהו בלילה בחצרו של ר' יצחק ושלא יגלה לאף אחד.

בפורים בבוקר עורר הכומר את משרתו, נתן בידו מכתב לחבירו הכומר של עיירה רחוקה קצת, וציוה לקחתו אליו. במכתב ביקש מחבירו להשהות את המשרת אצלו כמה שעות, כי אמר אל ליבו הרי רק הוא יודע את הדבר ובטיפשותו הרבה יכול לגלות את אזני המשטרה לכשישמע את מי הם מחפשים. לאחר מכן הלך אל האשה ושכנעה שהיהודים הם שרצחו את בנה לערוב את דמו במצות הפסח. ואף לימדה את טענותיה שתטען בבית המשטרה. הוא בעצמו מיהר לבית הפריץ וסיפר לו על העלמו הפתאומי של הנער, וגם אמר לו שיש בידו ראיות מבוססות כי היהודים הם שגנבו אותו לערוב את דמו במצותיהם. בתחילה סירב הפריץ להאמין כי ר' יצחק יעשה דבר נתעב כזה אך הכומר בחלקלקות לשונו הצליח לשכנעו בכך והפריץ הבטיח שיערוך חיפוש אצל היהודי. ואם אכן יתברר שכדבריו כן הוא, ענוש יעניש את היהודי - כפוי הטובה קשות.

בעוד עוסקים בני משפחת ר' יצחק בהכנת סעודת הפורים, הגיעה לפתע משלחת גדולה ומורכבת. כששמע ר' יצחק את מטרת בואם החוויר כסיד. ערכו השוטרים חיפוש מדוקדק בביתו אך חזרו ריקם. אבל הכומר שידע היכן הניח משרתו את הגופה, האיץ בהם להמשיך ואף לקחם לאותו מקום. אך גם הוא לתמהונו הרב לא מצא מאומה. אבל הוא לא ויתר והציע למפקד המשטרה שנענה בשמחה להצעתו - לאסור את כל היהודים עד שידו באשמתם.

לפתע קם אחד מאורחיו של ר' יצחק - ר' יוסף שמו - ואמר לראש השוטרים: כל הענין נראה לי מוזר, ואני משער שהכומר הוא שהרג את הנער על מנת להביאו כאן לחצר, אך כנראה לא הספיק עדיין להביאו והוא נמצא בביתו. פני הכומר החווירו. כאשר פתחו את דלת מחסנו התגלתה גופתו של הנער בתוך השק. הכומר הובל מיד לבית האסורים, ולאחר זמן נגזר דינו לתליה. ובביתו של ר' יצחק היתה אורה ושמחה גדולה שלא ראתה העיירה זה עידן ועידנים. רק לאחר כמה שנים סיפר ר' יוסף את אשר אירע: בליל פורים לא יכלתי להרדם, ויצאתי לפוש קמעה באויר הצח. לפתע ראיתי איש משליך שק כבד לחצר. כאשר הלך, לקחתי את השק. הלכתי אחריו והנחתי את הגופה במחסנו של הכומר. תודה על המתנה הנכבדה - מלמלתי בעת הניחי את השק - "שונא מתנות יחיה" אמרו רבותינו. הלכך יהי לך אשר לך. כן יאבדו כל אויביך ה'.

שיעורים בבית המדרש בכל יום אחר תפילת ערבית

יום א	יום ב	יום ג	יום ד	יום ה
פ"ש	הלכה	מסכת מגילה	ראשית חכמה	פ"ש